

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupený JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2021, č. j. CPR-33041-3/ČJ-2020-930310-V235, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2021, č. j. 20 A 3/2021 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy svým rozhodnutím ze dne 16. 9. 2020, č. j. KRPA-212589-16/ČJ-2020-000022-SV, uložilo žalobci správní vyhoštění, přičemž stanovilo, že po dobu 1 roku mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal k žalovanému, který však jeho odvolání v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a některé záležitosti nevzal v potaz. Naznačil, že se stal obětí podvodu při vyřizování víza do Maďarské republiky, za které zaplatil nemalý finanční obnos. Uvedl, že správní vyhoštění v trvání jednoho roku je nepřiměřeným trestem, neboť bude mít dopad na výkon jeho alimentární povinnosti k dítěti, které žije s matkou na Ukrajině; správním vyhoštěním

bude omezen ve svém právu žít se lépe honorovanou prací ve státech Evropské unie, a bude tak nepřiměřeně zasazeno do života osob, vůči nimž má vyživovací povinnost.

[3] Městský soud uvedl, že se ztotožňuje s právním hodnocením žalovaného. Odpovědnost za to, že žalobce pobýval na území České republiky na základě platného oprávnění k pobytu má především sám žalobce a nelze se jí zbavit odkazem na důvěru v neznámé osoby nabízející zprostředkování víza. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly dostatečně podrobně a přihlédly k tomu, že žalobce nemá v České republice žádné kulturní, sociální a ekonomické vazby; nemá zde ani žádnou osobu, která by na něho byla odkázána. V zemi původu zároveň žalobci nehrozí žádné nebezpečí. Žalobce současně v České republice nemá možnost legálně vykonávat jakoukoli výdělečnou činnost. Omezení výdělku v jiných členských státech Evropské unie v důsledku správního vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. Vzhledem k délce neoprávněného pobytu žalobce, který by navíc bez náhodné policejní kontroly zřejmě dál trval, a tedy i délce vědomého porušování imigračních pravidel, nebyl důvod přistupovat k mírnějším opatřením. Doba správního vyhoštění stanovená na jeden rok, tj. při spodní hranici, není vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiměřená. Není pravdou, že se žalobce nemohl seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim; správní orgán při doručování sice pochybil, ale svou chybu napravil.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel zaprvé namítá, že správní orgány i městský soud podhodnocují zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění zasahují stěžovatele i jeho nezletilé děti. Jak stěžovatel již uváděl před správními orgány, z prostředků, které zde jako legálně pobývajícím vydělal, ale především z prostředků, které by mohl legálně vydělat v budoucnu, podporoval, a hodlá podporovat, manželku a nezletilé děti. Ekonomická situace je na Ukrajině dlouhodobě horší a nalézt zaměstnání v oblasti, v níž žije rodina stěžovatele, je prakticky nemožné. Správní orgány opomenuly zhodnotit situaci z pohledu nezletilých dětí, jejichž výživa je rozhodnutím o správním vyhoštění stěžovatele značně ohrožena, a to nejen pro absenci aktuálního příjmu, ale rovněž i pro zamezení vstupu do států schengenského prostoru po dobu jednoho roku, a nemožnosti vstupu na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání po dobu dalších pěti let z důvodů podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je tak pomíjen aspekt několikaletého ohrožení výživy nezletilých dětí stěžovatele. Stěžovatel v té souvislosti odkazuje na Úmluvu o právech dítěte, podle níž musí být zájem dítěte předním hlediskem při rozhodování.

[6] Stěžovatel zadruhé namítá, že mělo dojít k bagatelizaci jeho spolupráce s osobami, které mu měly zajistit platné povolení k pobytu. Stěžovatel usiloval o získání platného povolení a neměl v úmyslu zdržovat se na území neoprávněně. Správní orgán měl při svém rozhodování hodnotit okolnosti, za jakých mu byla slibována oprávnění k pobytu, a zda se nestal obětí podvodného jednání. Ačkoli stěžovatel pobýval po určitou dobu na území

pokračování

neoprávněně, pakliže by byl obětí podvodu, bylo by na místě mírnější opatření v podobě rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky. Městský soud se však těmito okolnostmi řádně nezabýval.

[7] Žalovaný se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou.

[9] Před zahájením meritorního přezkumu se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném od 1. 4. 2021 (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud se vymezením pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o *věci azylu*, resp. o *věci mezinárodní ochrany*, nýbrž o *všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[13] Městský soud se obsáhle vypořádal s námitkou nepřiměřenosti správního vyhoštění. Odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a demonstroval, že zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele, který navíc nemá v České republice žádné kulturní, sociální a ekonomické vazby, není nepřiměřený. Nejvyšší správní soud rovněž správně upozornil, že odpovědnost za to, aby stěžovatel pobýval na území České republiky na základě platného oprávnění k pobytu, má především sám stěžovatel a nelze se jí zbavit odkazem na bezmeznou důvěru v neznámé osoby nabízející zprostředkování víza.

[14] Závěry městského soudu se opírají o dostatek důvodů, jsou souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a kasační námitky nezavdávají důvod k judikатурnímu odklonu (srov. četné rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75, nebo městským soudem citované rozsudky Evropského soudu pro lidská práva). Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku nenalezl ani žádné zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu